

فدراسیون بین المللی اتحادیه های آزاد کارگری
فدراسیون بین المللی کارگران بخش حمل و نقل

شکایت اتحادیه های جهانی به سازمان ملل درخصوص سرکوب کارگران در ایران بروکسل ۲۵ ژوئیه ۲۰۰۶

اتحادیه جهانی ITF و هیئت اتحادیه بین المللی ICFTU امروز رسماً علیه ایران به تشکیلات کارگری بین المللی (ILO) شکایت کرد. این شکایت در پی بکارگیری مستمر روشهای تهدید آمیز علیه یکی از اعضای اتحادیه ITF صورت گرفت. امروز هیئتهای صنفی پرونده ای مفصل حاکی از تهدید مستمر علیه سندیکای کارگری شرکت اتوبوسرانی تهران و حومه (شرکت واحد) ارائه داد. این تهدیدات نه تنها بر خلاف تمام معیارهای عدالت و حقوق بشر است بلکه ناقض کلیه اصولی است که جمهوری اسلامی ایران هنگام الحاق به ILO پذیرفته است.

این سندیکا که در سال ۱۳۸۴ به عنوان یک اتحادیه کارگری مستقل تشکیل شده و به عضویت ITF پیوسته است، دائماً در معرض آزار، دستگیری و ضرب و شتم قرار داشته است. از جمله این اعمال، بازداشت منصور اصائلو رئیس اتحادیه میباشد. گای رایدر دبیر کل ICFTU اظهار داشت اگر حکومت ایران فکر میکند میتواند کارگران شرکت واحد را با تهدیدات بی وقفه از مبارزه برای دست یابی به حداقل حقوق خود برای پیوستن به اتحادیه دلخواه و منتخب خود منصرف سازد و یا جنبش اتحادیه کارگری بین المللی از حمایت آنان در این مبارزه دست برمیدارد در اشتباه است. ما همچنان وضعیت دشوار این کارگران را به گوش مراجع مربوط خواهیم رساند و در صورت امکان با اعمال فشار بر حکومت ایران، آنان را متقاعد خواهیم ساخت تا به حقوق کارگران احترام گذارد.

مک اوراتا دبیر بخش حمل و نقل داخلی ITF گفت: درخواست هزاران کارگر شرکت اتوبوسرانی که خواهان حق بیان خواسته هایشان بودند با چوب و چماق پاسخ داده شد. این اتحادیه در داخل و خارج از ایران به چراغ هشدار دهنده ای تبدیل شده است. شاید به همین دلیل است که حکومت و کارگران دست نشانده و تشکیلات خودی آن مصمم اند تا آن را نابود سازند. آنان فراموش میکنند که چشمان کارگران سراسر جهان نظاره گر آنها است.

ما قصد داریم روشهای تهدید آمیز آنان را تا زمان آزادی منصور اصائلو و تا زمان دست یابی کارگران به آزادی گرد هم آئی، (که ایران به واسطه عضویت در ILO به حمایت از آن سوگند یاد کرده است) بر ملا سازیم.

ترجمه و تکثیر: اتحاد بین المللی در حمایت از کارگران در ایران
www.etehadbinalmelali.com
alliance@workers-iran.org

کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های آزاد کارگری
فدراسیون بین المللی کارگران حمل و نقل

آقای خوان سومایا،
دبیر کل سازمان جهانی کار
ژنو، سوئیس
فاکس: ۴۱۲۲۷۹۹۷۶۷۰
۲۵ ژوئیه ۲۰۰۶

موضوع: آزادی تشکل ها: ایران - سرکوب سندیکای کارگران اتوبوسرانی تهران و حومه
(شرکت واحد)

جناب آقای سومایا،

بدین وسیله کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های آزاد کارگری و فدراسیون بین المللی کارگران حمل و نقل شکایت مشترکی علیه دولت جمهوری اسلامی ایران در مورد خشونت های اعمال شده در اصول آزادی تشکلها، حمایت از حق سازماندهی و پیمان های دسته جمعی خدمتتان تقدیم می کند. این شکایت به سازمان جهانی کار با توجه به سرکوب مداوم فعالیت های به حق و قانونی اتحادیه کارگری سندیکای کارگران شرکت اتوبوسرانی تهران و حومه (شرکت واحد) توسط دولت و عوامل آن و همچنین شرکت واحد تنظیم شده است.

سندیکای کارگران شرکت اتوبوسرانی تهران و حومه (شرکت واحد) که منبع "اتحادیه" نامیده می شود، از وابستگان رسمی فدراسیون بین المللی کارگران حمل و نقل است. هئیت مدیره فدراسیون بین المللی کارگران حمل و نقل در جلسه سالیانه ماه آوریل ۲۰۰۶ خود به اتفاق آرا تقاضای عضویت این اتحادیه را پذیرفت و بدنبال آن همه تشریفات رسمی شدن در اول ماه مه ۲۰۰۶ تکمیل شد.

سابقه شکل گیری اتحادیه

این اتحادیه در سال ۲۰۰۵ پس از سالها کارآماده سازی توسط کارکنان شرکت واحد مجددا تاسیس شد. این اتحادیه در اصل در سال ۱۹۶۸ شکل گرفته بود اما بعدها توسط دولت منحل شد و شورای اسلامی کار در شرکت به کمک خانه کارگر جایگزین اتحادیه شد.

از سال ۱۹۹۷، زمان وقوع انقلاب اسلامی در ایران دولت به اتحادیه های مستقل کارگری اجازه موجودیت نداده است. تنها تشکل "کارگری" که مقامات دولتی اجازه فعالیت به آن داده اند خانه کارگر است. قانون کار ۱۹۹۰ در ایران تصریح می کند که "کارگران... می توانند انجمنها و اجتماعات اسلامی" در محل کار تشکیل دهند. این انجمنها و اجتماعات اسلامی شورای اسلامی نامیده می شوند و در محیط های کار صنعتی، کشاورزی و سازمانهای خدماتی با بیش از ۳۵ نفر کارگر، شورای اسلامی کار می تواند تشکیل شود. این شورا متشکل از نمایندگان سازمان کارگران و نماینده مدیریت است.

زمانی که این گروهها شکل می گیرند هیچ تشکل کارگری دیگری نمی تواند تشکیل شود. این شوراهای اسلامی توسط خانه کارگر نظارت می شوند. خانه کارگر در اصل یک کانال دولتی برای کنترل کارگران است و علیرغم اینکه گاهی مسائل کارگری از قبیل دستمزدهای معوقه و یا سازماندهی تظاهرات اول ماه مه در سال ۲۰۰۶ را مورد توجه قرار می دهد اما بنظر می رسد که پشت این فعالیتها هیچ موجودیت واقعی وجود ندارد. این فعالیتها صرفا برای مهار و کنترل ناراضایتی کارگران صورت می گیرد. هر موقعی که کارگران بخاطر تلاش برای سازماندهی یا پیمان دسته جمعی مورد آزار و اذیت قرار می گیرند و یا اعتصابات آنها حتی بطور وحشیانه ای سرکوب می شود هیچ مداخله جانبدارانه ای از کارگران از سوی خانه کارگر صورت نمی گیرد. بندرت خانه کارگر کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های آزاد کارگری را از اعتراضاتش علیه دولت بخاطر زندانی کردن کارگران مطلع کرده است. با این همه علیرغم اینکه کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های آزاد کارگری بارها تقاضای شواهدی مبنی بر نمایندگی آنها در امور کارگری کرده است اما آنها نتوانستند که شواهد مربوطه را تسلیم این کنفدراسیون کنند. نه این کنفدراسیون و نه فدراسیون بین المللی کارگران حمل و نقل هیچ مدرکی مبنی بر تلاشهای خانه کارگر و یا شوراهای اسلامی کار برای مذاکره با کارفرمایان در باره شرایط کارگران و یا پیمان های دسته جمعی در دست ندارند.

کارکنان شرکت اتوبوسرانی تهران و حومه (شرکت واحد) مدتهای طولانی از اینکه "تشکلهای کارگری" موجود در سازمان موضوعات محیط کار را مورد توجه قرار نمی دادند دماغ بودند. مسائل محیط کار شامل دستمزدهای پائین و ساعات طولانی کار، استفاده از اتوبوسهای از دور خارج شده، خستگی مفرط رانندگان بخاطر ترافیک سنگین، زیادی پرسنل اداری و فساد مدیریت بودند. بنا براین طبیعی بود که کارگران در شرکت واحد داوطلبانه تصمیم بگیرند تا ادبیات سازمان جهانی کار در مورد اتحادیه های کارگری و حقوق بشر را با آموزشهای منظم دوره ای مطالعه کنند. پس از چند سال، این جریان نهایتا منجر به تصمیم آنها برای سازماندهی نیروهای کارگران شد تا بتوانند نیازها و خواسته های کارگران در شرکت را نمایندگی کنند.

در طول سال ۲۰۰۵ حوادث مربوط به تلاشهای مکرر در سازماندهی یک اتحادیه مستقل کارگری —همان سندیکا در زبان فارسی— در شرکت واحد هم در داخل ایران و هم در خارج از ایران از نزدیک پیگیری می شد. تلاشهای بی وقفه کارگران در شکل دهی این اتحادیه با سرکوبهای مصممانه و غالبا بطور افراطی سببانه ای از سوی کارفرمایان، نیروهای امنیتی و تشکل های رسمی کارگری مواجه می شد. قبل از تشکیل جلسه افتتاحیه مجدد اتحادیه، همچنین در طول برگزاری این جلسه و حتی بعد از آن کارگران و حامیان آنها مورد حملات وحشیانه و دستگیریهای غیر قانونی قرار گرفتند. از میان عوامل دو عامل علت شناخته شده توسط هم ایرانیان و هم فعالان اتحادیه های کارگری در خارج از ایران است: اول تعداد کارگرانی که در این جلسه شرکت کردند (در یک نقطه بیش از نیمی از ۱۶۰۰۰ کارگر شرکت در فعالیتهای سازماندهی اتحادیه مشارکت کردند) و همچنین واکنش سیستم سیاسی و قضایی. مدیریت همچنین بطور مداوم ثابت کرده است که علیه تلاشهای کارگران برای سازماندهی است. مدیر شرکت، مصطفی نوریان و معاون ایشان آقای تیموری گفته می شود که بطور خاص در سرکوب فعالیتهای سازماندهی کارگران مداخله داشته اند.

اولین آزار و اذیت فعالان اتحادیه در شرکت واحد

اولین سرکوب تلاشهای کارگران شرکت واحد به اوایل سال ۲۰۰۵ بر می گردد زمانی که

تعدادی از فعالان بخاطر فعالیتهای کارگری شان مورد آزار و اذیت قرار گرفتند. علی رفیعی بطور مرتب از یک واحد به واحد دیگر منتقل می شد و پرویز فمینبار نه تنها اجباراً منتقل می شد بلکه مکرراً برای بازجویی فراخوانده می شد. او همچنین در خانه اش تلفنی تهدید می شد. موسی پیکیارکه بالاچار منتقل شد با حذف پرداخت اضافه کاری و احضار به اداره حراست شرکت برای سوال و جواب های بی ربط مواجه شد.

طی ماههای مارس و ژوئن سال ۲۰۰۵ هفت نفر مورد حمله قرار گرفتند و اخراج شدند. قبل از اینکه کارشان را از دست بدهند اجباراً منتقل شدند، تنزل گروه و مقام دادند، اضافه کاریشان قطع شد، حقوقشان قطع شد و از ترفیع گروه محروم شدند. چند نفر از آنان به اداره حراست شرکت بدون حکم رسمی و به خارج از ساختمان شرکت فراخوانده شدند و مورد بازجویی قرار گرفتند. این کارگران به این نامها بودند: عبدالله حاجی رمانان، عبدالرضا ترازوی، احمد فرشی، علیرضا زاد حسینی، آیت جدیدی، ابراهیم مددی و منصور اسانلو. اسانلو از کارکنان ۲۰ ساله شرکت اتوبوسرانی تهران و حومه (شرکت واحد) هدف مشخص در این آزار و اذیت ها بود. او عضو هیئت موسس اتحادیه بود که به ریاست هیئت مدیره اتحادیه برگزیده شده بود.

ده نفر از کارگران به نامهای ذیل به همین دلیل اخراج شدند: عباس نژدی کودکی، علی اکبر پیر هادی، امیر تاخیری، عطا بابا خانی، حسن کریمی، حسن محمدی، محمود هژبری، ناصر غلامی، رضا نعمتی پور و سید بهروز حسینی

حمله وحشیانه به جلسه افتتاحیه اتحادیه

در تاریخ نهم ماه مه فراخون برگزاری جلسه بازگشایی رسمی اتحادیه مستقل در شرکت اتوبوسرانی واحد درمحل ساختمان انجمن کارگران نانوائی داده شد. انجمن صنفی نانوائیان یک سازمان مستقل کارگری است که ساختمانش را در اختیار کارگران شرکت واحد قرار داده بود. جلسه با خشونت توسط تعداد زیادی از اعضای سازمانهای رسمی کارگران، خانه کارگر، و شورای اسلامی شرکت واحد به هم خورد.

این حمله در ساعت ۲ بعد ازظهر با ورود حدود ۳۰۰ چماقدار به محل ساختمان انجمن صنفی نانوائیان اتفاق افتاد که شروع کردند به شکستن درو پنجره ها، پاره کردن اسناد و داغان کردن کتابهای کتابخانه. آنها همچنین به ۱۰ نفر از اعضای کمیته افتتاح کننده حمله ور شدند.

در این حمله، منصور اسانلو مورد ضربات چاقو قرار گرفت. برخی منابع مدعی شده اند که جلال سید منش عضو شورای اسلامی شرکت واحد که گفته بود قصد بریدن زبان و جدا کردن سر از بدن اسانلو را دارد مقصر اصلی است. طبق گزارشها دستهای اسانلو توسط حسن صادقی رئیس شورای عالی هماهنگ کننده شوراهای اسلامی از پشت بسته شده بود. در اثر این حمله، منصور اسانلو برای بخیه زبان و پشت گردن در بیمارستان بستری شد. ابراهیم مددی کارگر فنی که با اقدامات تنبیهی مواجه شده بود به همراه چند نفر دیگر از فعالان اتحادیه در این حمله کتک خوردند.

نیروهای امنیتی حاضر در صحنه هیچ مداخله ای نکردند و حوادث را ثبت کردند. آنها دوربین ها و نوارهای ضبط شده را از آنسای خبری و گزارشگران روزنامه ها مصادره کردند.

اجتماع عمومی اتحادیه در دو نوبت بعدی بطور خشونتباری منحل شد در تاریخ ۱۳ ماه مه زمانی که کارگران شرکت واحد تلاش کردند تا جلسه عمومی برگزار کنند نیروهای امنیتی با همراهی اعضای خانه کارگر دوباره به جلسه حمله ور شدند. در اول ماه ژوئن در جریان سومین تلاش کارگران اتوبوسرانی تهران و حومه شرکت واحد برای برگزاری جلسه عمومی در ساختمان انجمن صنفی نانویان، جلسه آنها با کوکتل مولوتف (یا مواد مشابه آتش زا) مورد حمله قرار گرفت و ساختمان تخریب شد. جلسه عمومی سرانجام در سوم ماه ژوئن برگزار شد. طبق گزارشها حدود ۸۰۰۰ نفر از ۱۶۰۰۰ کارگر شرکت واحد در این جلسه شرکت کردند و تصمیم گرفتند که به اتحادیه ملحق شوند.

اولین موج بازداشت‌های فعالان و اعضای اتحادیه در هفتم سپتامبر، نیروهای امنیتی تعدادی از اعضای اتحادیه را در جریان اعتراض به دستمزدهای معوقه بازداشت کردند. دستگیرشدگان منصور اسانلو، ابراهیم مددی نایب رئیس هیئت مدیره اتحادیه، عباس نژدی کودکی، ناصر غلامی، داوود نوروزی، حسن حاج علیوند و نعمت امیرخانی بودند. در روز هشتم سپتامبر آنها به دادگاه برده شدند و بخاطر "برهم زدن نظم عمومی" متهم شدند. آنها بطور موقت در روزهای بعد آزاد شدند.

دومین سری دستگیریهای فعالان اتحادیه شرکت واحد در بیست و دوم ماه دسامبر، سیزده تن از رهبران اتحادیه توسط عاملین وزارت اطلاعات دستگیر شده و به زندان اوین در تهران، زندانی که به محل بازداشت و شکنجه زندانیان سیاسی معروف است برده شدند. اتهام آنها "فعالیت‌های اتحادیه کارگری غیرقانونی" بود. بازداشت شدگان عبارت بودند از: منصور حیات غیبی، عباس نژدی کودکی، عبدالرضا ترازوی، علی زاده حسینی، غلامرضا میرزایی، اکبر یعقوبی، رضا بور بور، حمید رضا رضایی فر، سید جواد سیدانی و مرتضی کامساری.

شانزده نفر از فعالان اتحادیه در این زمان بازداشت شدند که ناصر غلامی، داوود رضوی، سعید ترابی و یعقوب سلیمیاز اعضای هیئت مدیره و بقیه از اعضای اتحادیه بودند به نامهای: رضا شهابی، امیر تاخیری، صادق قندان، علی ابراهیمی، صادق مددی، حمید زندی، علی قربانیان، ارسلان زربارنیا، حسین مهدیخانی، حسین جوادی، مجید طلایی و اکبری. بدنبال اعتصاب عمومی توسط رانندگان شرکت اتوبوسرانی تهران در ۲۵ دسامبر همه بازداشت شدگان آزاد شدند بجز منصور اسانلو.

در پایان سال ۲۰۰۵ ۶ تن از بازداشت شدگان به نامهای منصور حیات غیبی، ابراهیم مددی، عبدالرضا ترازوی، غلامرضا میرزایی، عباس نژدی کودکی و علی زادحسینی به دادگاه فراخوانده شدند و در ژانویه ۲۰۰۶ متهم به "اختلال در نظم عمومی" شدند.

منصور اسانلو متهم به تحریک برای شورش مسلحانه شد در پایان سسال، منصور اسانلو بدون دسترسی به وکیل مواجه با اتهاماتی شد از جمله تماس با گروه‌های ایرانی مخالف در خارج از کشور و تحریک به شورش مسلحانه علیه مقامات شد.

از آن به بعد، برای مدت ۶ ماه تا زمان تحویل این شکوائیه، منصور اسانلو در زندان اوین در بازداشت بسر می برد. در بیشتر مواقع از دسترسی به وکیل، دیدار با اعضای خانواده و همکاران محروم بوده است. قبل از این دستگیری، او تحت مداوای چشم که احتمالاً به جراحات ناشی از درگیری نهم ماه مه ۲۰۰۵ مربوط می شود قرار داشت. سلامتی او بطور روزافزونی به یک مسئله جدی تبدیل شده است.

در این میان اتحادیه برای آزادی فوری و بدون قید و شرط اسانلو فعالیت می کرد. علاوه بر این اتحادیه از دولت و شرکت واحد خواستار به رسمیت شناختن اتحادیه و در نتیجه انعقاد پیمان دسته جمعی با شرکت بود. هیچیک از این خواسته های بحق اتحادیه تامین نشد. در مقابل دولت و عاملین او با همکاری شرکت به مقابله با فعالیتهای بحق اتحادیه همچون اعتصاب و برگزاری جشن اول ماه مه ۲۰۰۶ ادامه دادند. از آن به بعد یورشها و دستگیریها افزایش یافت.

دستگیری توده واری در پایان ماه ژانویه ۲۰۰۶ صورت گرفت که اتحادیه های کارگری در سراسر جهان در دو دهه اخیر شاهد چنین حجم دستگیری نبوده اند. در اوج دستگیریها، بیش از ۱۰۰۰ نفر بخاطر برنامه ریزی برای اعتصاب یک روزه بازداشت شدند. بعدها شرکت واحد کارگرانی را که با اتحادیه همراهی کرده بودند به اخراج و یا بیکاری چند ماهه تهدید کرد.

حمایت ملی و بین المللی از اتحادیه

در این میان حمایت از اتحادیه وسعت گرفت و منسجم شد. نه تنها کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های آزاد کارگری و فدراسیون بین المللی کارگران حمل و نقل از اتحادیه پشتیبانی کردند بلکه وابستگان این دو سازمان در پشتیبانی از کارگران اتوبوسرانی شرکت واحد تهران تظاهرات بر پا کردند. بسیاری از این اقدامات در همبستگی بین المللی بطور جزئی در گاهشماري وقایع در ذیل آورده شده است.

گاهشماری وقایع عمده از ژانویه ۲۰۰۶ به بعد اوایل ژانویه

در اول و دوم ژانویه کارگران اتوبوسرانی برای آزادی بدون قید و شرط منظور اسانلو تظاهراتی را سازماندهی کردند. اتحادیه برای اعتصاب یک روزه در ۲۸ ژانویه فراخوان داد.

۲۶ - ۲۹ ژانویه

در حالیکه زمان اعتصاب برنامه ریزی شده نزدیک می شد، ۸ نفر از اعضاء هیئت مدیره اتحادیه به دادگاه فراخوانده شدند و بدنبال آن از خروج آنها از ساختمان دادگاه ممانعت بعمل آمد. شهر دار تهران که قبلاً به اتحادیه قولهایی داده بود، اتحادیه را غیر قانونی اعلام کرد و گفت که مانع اعتصاب خواهد شد. دولت و نیروهای امنیتی به همراه شرکت واحد ناوگانی از اتوبوس و رانندگان جدیدی برای شکستن اعتصاب به صحنه آوردند. آنها اتحادیه را به جمعی از "خرابکاران" و "شورشیان" متهم کردند. حدود یکصد نفر از اعضای اتحادیه در ۲۷ ژانویه دستگیر شدند.

روز بعد نیروهای امنیت و اعضای شرکت واحد رانندگان را کتک زده و وادار کردند که اتوبوسها را به راه اندازند. صدها راننده و زنان آنها و حتی کودکانشان به زندان اوین منتقل شدند.

دختر ۱۲ ساله یکی از اعضای اتحادیه که کتک خورده بود و دستگیر شده بود شبانه به داخل ماشین پلیس پرت شده بود. نیروهای امنیتی برای شکستن اعتصاب از گاز اشک آور، باتون و تهدید به تیراندازی به اعتصاب کنندگان استفاده کردند. روز بعد از اعتصاب همچنان بیش از ۷۰۰ نفر از اعضای اتحادیه و تعدادی از حمایت کنندگان از آنها در بازداشت بسر می بردند. چندین گزارش مدعی شده اند که بیش از ۱۰۰۰ نفر در روز اعتصاب بازداشت شدند. حدود سی نفر از کارگران بازداشت شده بطور جدی مجروح شده و به مداوای فوری نیاز پیدا کردند.

۳۰ ژانویه - ۴ فوریه

اتحادیه ها و سازمانهای غیر دولتی در سراسر جهان با رانندگان اتوبوسرانی اعلام همبستگی کردند. کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های آزاد کارگری و فدراسیون بین المللی کارگران حمل و نقل و تعدادی از اتحادیه های وابسته به آنها در ژاپن، استرالیا، لوگزامبورگ، نروژ، کنیا، انگلستان و آرژانتین آزادی کارگران بازداشت شده را خواستار شدند. تظاهرات اعتراضی در اتاوا و لندن بر پا شد. امنستی بین الملل نیز به این اعتراض پیوست. گروهی از خانواده اعضای اتحادیه و همسران کارگران بازداشت شده در تهران تظاهرات کردند. "اتحادیه های جهانی" تحت هدایت کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های آزاد کارگری و فدراسیون بین المللی کارگران حمل و نقل در یک حرکت متشکلانه اعلام کردند که روز بین المللی اعتراض اتحادیه های کارگری در ۱۵ فوریه برگزار خواهند کرد.

۱۳-۶ فوریه

در روز ششم فوریه، حزب اصلاح طلبان ایران، جبهه مشارکت اعتراضی را طرح کرد.

مقامات شروع کردند به آزاد کردن کارگران از زندان و همچنان ۱۵ بازداشتی در بازداشت موقت بسر می بردند. در حالی که بازداشتهای جدیدی نیز در این دوره صورت می گرفت. حدود یکصد نفر از کارگران در مقابل وزارت کار در تهران اعتراضی را برای دو روز پیاپی سازماندهی کردند.

آژانس رسمی دولتی "خبرگزاری کار ایران" (ایلنا) در ۱۱ فوریه گزارش کرد که "کمیته دفاع از سازمانهای آزاد کارگران در ایران" بیانیه ای منتشر کرده و خاستار آزادی بدون قید و شرط همه کارگران اتوبوسرانی در تهران شده است. این کمیته مرکب از ۱۴ اتحادیه "سنتی" (بشرح ذیل) بودند. بیانیه به وزیر دادگستری، رئیس جمهور ایران، رئیس مجلس شورای اسلامی، اعضای کمیسیون کار و امور اجتماعی مجلس، وزیر کار و رفاه اجتماعی، شهردار تهران و همه آژانس های خبری و روزنامه های داخلی ایرانی ارسال شد. سازمانهای ذیل طبق گزارش ایلنا امضاء کننده این بیانیه بودند.

انجمن صنفی آموزش رانندگی ایران، انجمن صنفی رانندگان اتوبوسرانی شهری ایران، انجمن صنفی رانندگان اتوبوسرانی شهری کرمان، انجمن صنفی معلمان آموزش رانندگی تهران، مشهد، اراک، اصفهان، انجمن صنفی روزنامه نگاران تهران، اتحادیه نقاشان تهران، انجمن صنفی کارکنان بیمارستان خاتم الانبیا، انجمن صنفی معلمان آموزش رانندگی خرم آباد، شورای اسلامی کار شرکت تهران شیمی، انجمن صنفی کارکنان بیمارستان مهرداد

۱۴ - ۱۷ فوریه

در روز ۱۵ فوریه روز اقدام اتحادیه های بین المللی برای ایران اقدامات اعتراضی وسیعی صورت گرفت. این ابتکار عمل با استقبال و مشارکت بسیاری از اتحادیه ها در سطح وسیع جهانی از جمله

اتحادیه ها در منطقه خاورمیانه روبرو شد. اتحادیه ها با نمایندگان سیاسی ایرانی در ژنو، توکیو، بانکوک، مامبایی و ولینگتون دیدار کردند. عملیات اعتراضی در مقابل سفارتخانه ها در استرالیا، فیلیپین، نروژ، انگلستان و کانادا صورت گرفت. اتحادیه ها در بنگلادش، اتریش، ایالات متحده آمریکا و همچنین در مصر، عراق، تونس و مراکش، و اردن تظاهرات اعتراضی برپا کردند. اتحادیه ها در استرالیا، کاناداف کره، روسیه، ترکیه و زلاند نو و بسیاری دیگر از کشور نامه های اعتراضی به دولت ایران ارسال کردند..

اتحادیه اتوبوسرانی تهران بیانیه ای در "حمایت و همبستگی بین المللی کارگران" در روز ۱۶ فوریه صادر کرد. این بیانیه برملا کننده اطلاعیه مقامات ایرانی بود مبنی بر اینکه بازداشت شدگان بشرطی آزاد می شوند که تعهد نامه عدم مشارکت در فعالیتهای اتحادیه ای امضاء کنند. ظاهرا مقامات دولتی همچنین گفته بودند که "الان زمان مناسب برای اجازه به سازماندهی اتحادیه های کارگری در کشور نیست و هر کسی تصمیم بگیرد که در فعالیتهای اتحادیه ای مشارکت کند بعنوان مخالف نظام جمهوری اسلامی تحت تعقیب قرار می گیرد".

۱۷-۲۲ فوریه

همه بازداشت شدگان بجز هفت عضو هیئت مدیره (منصور اسانلو، ابراهیم مددی، منصور حیات غیبی، یوسف مرادی، یعقوب سلیمی، علی زاد حسینی، محمد ابراهیم نوروزی گهری) آزاد شدند. وزیر دادگستری؛ حمال کریمی راد اذعان کرد که همه این افراد بخاطر "عملیات غیر قانونی" بازداشت شده اند ولی مشخص نکرد که اتهامات آنها چیست. مقامات و روزنامه های رسمی در این مورد سکوت اختیار کردند. کارگران اتوبوسرانی با برپایی تظاهرات اعتراضی در مقابل وزات کار در روز ۲۲ فوریه خواستار بازگشت بر سر کار خود شدند.

۴ مارس

سخنگوی اتحادیه غلامرضا میرزایی در تهران دستگیر شد.

۱۳-۱۵ مارس

حدود ۱۲۰ نفر از کارگران بار دیگر در مقابل ادارات دولتی متعدد و دفتر شرکت واحد اتوبوسرانی در اعتراض به تداوم جدا کردن حدود ۱۰۰۰ نفر از رانندگان اتوبوس از کار که حدود ۶ هفته حقوقشان پرداخت نشده بود اجتماع کردند. در این میان لیست ۴۶ نفر از کارگرانی که قراردادهایشان به اتمام رسیده بود توسط شرکت واحد (به لیست ذیل مراجعه کنید) منتشر شد. این لیست شامل ۵ عضو هیئت مدیره اتحادیه بود که هنوز در زندان بودند (با ستاره در لیست ذیل مشخص شده اند). شرکت اعلام کرد که این دستوی است از مقامات امنیتی رژیم. اسامی کارگران اخراجی به شرح ذیل است:

محمد ابراهیم نوروزی گهری*، حسن کریمی، غلامرضا خوش مرام، هادی کبیری، محمد اسلامیان، غلامرضا فضلی، عباس نژدی کودکی، مسعود علی بابایی نهاوندی، حسن میرزایی، سید بهروز حسینی، عبدالرضا ترازوی، غلامرضا میرزایی*، نعمت اله امیر خانی، حسین کریمی سبزواری، یعقوب سلیمی*، حبیب شمعی نژاد، حسن محمدی، حسن کریمی، محمد نعمتی پور، سلطان علی شکری، عطا باباخانی، فض اله مظاهری، احمد مرادوند، علی اکبر پیرهادی، وهاب محمدی زارنکش، داوود نوروزی، سعید ترابیان، امیر قانعی، محمد هژبری، آیت جدیدی، علی زاد حسینی، غلامرضا غلامحسینی، سید

رضا نعمتی پور، غلامرضا خانی، امیر تاخیری، ابراهیم غلامی، سید داوود رضوی، سیدمحمد حسین دادخواه، مسعود فروغی نژاد، محمد صادق خندان، جمیل بهادری، منصور حیات غیبی*، ابراهیم مددی*، سید حسین رخش، ناصر غلامی، رضا شهابی دکاربار.

۱۸ مارس - ۱۰ آوریل

همه بازداشت شدگان بجز منصور اسانلو آزاد شدند. هر چند منصور حیات غیبی محمدا بعد از ۲۴ ساعت پس از آزادی اش دستگیر شد و باز هم آزاد شد.

۲۷ آوریل

هئیت مدیره فدراسیون بین المللی کارگران حمل و نقل به اتفاق آرا تقاضای وابستگی اتحادیه را پذیرفت.

۱ مه

۱۰۰۰ پلیس و نیروی امنیتی ۲۵۰ نفر از کارگران اتوبوسرانی را که در مقابل شرکت واحد اتوبوسرانی تهران برای برگزاری تظاهرات اول ماه مه جمع شده بودند محاصره کردند و سیزده نفر از اعضای اتحادیه را دستگیر کردند. دستگیرشدگان عبارت بودند از عباس نزنند کودکی، یعقوب سلیمیم، محمد هژبری، غلامرضا غلامحسینی، غلامرضا میرزایی، حسن دهقان غلامرضا خانی، فاضلی و ابراهیم مددی نائب رئیس اتحادیه.

۶ مه

۱۳ عضو دستگیرشده اتحادیه بخاطر شرکت در تظاهرات اول ماه مه آزاد شدند. منصور اسانلو همچنان در زندان بسر می برد.

۱۵-۱۹ ژوئیه

هشت عضو اتحادیه در جریان تظاهرات مسالمت آمیز در مقابل وزارت کار دستگیر شدند. دستگیرشدگان عبارت بودند از ابراهیم مددی، سید داوود رضوی، یعقوب سلیمی، عطا باباخانی، ناصر غلامی، سید رضا نعمتی پور، منوچهر مهدوی تبار و ابراهیم نوروزی گهری. نامه های اعتراضی توسط کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های آزاد کارگری، فدراسیون بین المللی کارگران حمل و نقل و اتحادیه کارگران آلمان وردی ارسال شد. همه بازداشت شدگان با وثیقه در روز چهارم آزاد شدند. منصور اسانلو اما آزاد نشد.

مذاکرات بین دولت ایران و کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های آزاد کارگری همانگونه که در قسمتهای فوقانی گزارش شد، کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های آزاد کارگری و فدراسیون بین المللی کارگران حمل و نقل و همچنین تعداد بسیاری از وابستگان این اتحادیه ها بطور مستمر از دسامبر سال ۲۰۰۵ برای آزادی منصور اسانلو، به رسمیت شناختن اتحادیه در شرکت واحد و حق اتحادیه در مذاکره و پیمان دسته جمعی با شرکت واحد فعالیت کرده اند. در سه چهارم ماه گذشته، دولت ایران از طریق وزارت کار و رفاه اجتماعی در زمانهای متعدد ضمانتهای بسیار محکم و قاطعانه هم بصورت شفاهی و هم مکتوب داده است که در حال انجام همه اقدامات لازم برای آزادی مسلم منصور اسانلوست. تماس های مستقیمی بین نمایندگان ارشد وزارت کار و دبیر کل کنفدراسیون بین المللی

اتحادیه های آزاد کارگری در ژنو در جلسه ماه مارس ۲۰۰۶ هئیت اداره کننده سازمان جهانی کار برقرار شد. تماسهای بعدی بلافاصله قبل و بعد از روز جهانی کار (اول ماه مه ۲۰۰۶) بشرح ماقع فوق الذکر و بدنبال آن در طی جلسات نودوپنجمین کنفرانس بین المللی کار در ماه ژوئن ۲۰۰۶ برقرار شد. در اواسط ماه مه بخصوص وزارت کار و رفاه اجتماعی حداقل به سه مناسبت به کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های آزاد کارگری نوشت که بطور فعال بدنبال آزادی منصور اسانلو ست و ابراز امید واری کرد که این تلاشها "به زودی به ثمر بنشیند" و اعلام کرد که " اخبار خوبی به زودی به کنفدراسیون خواهد رسید". درطول نود و پنجمین کنفرانس بین المللی کار توسط نماینده وزارت کار و رفاه اجتماعی اطمینان مشابهی به مقام رسمی کنفدراسیون داده شد. باید متذکر شویم که چندین نامه وزارت کار و رفاه اجتماعی به کنفدراسیون در اواسط ماه مه ۲۰۰۶ به دبیر کل سازمان جهانی کار و همچنین مقامات ارشد این سازمان رونوشت شده است.

موانع احتمالی آزادی اسانلو

هر چند همزمان باید یادآور شویم که وزارت کار و رفاه اجتماعی مکررا اشاره کرده است که مشکل آزادی اسانلو به وزارت کار بر نمی گردد بلکه به دستگاههای قضایی جمهوری اسلامی ایران و بطور خاص به وزارت اطلاعات مربوط است که وزارت کار چندین جلسه در سطح بسیار ارشد با آنها داشته است. در حالی که وزارت کار و رفاه اجتماعی اذعان کرد که این تلاش ها تاکنون موفق نبوده است، به برخی عوامل نامعلوم در پرونده اسانلو اشاره کرد که از این منظر تمایل داشت نشان دهد که بازداشت او به فعالیتهای مرتبط با اتحادیه کارگری بر نمی گردد بلکه به اتهامات نامشخص دیگری مربوط است. . نماینده وزارت همچنین دعوت قبلی از هئیت کنفدراسیون را برای سفر به کشور تکرار کرد و اینکه اطمینان می دهد که این هئیت اجازه ملاقات با آقای اسانلو را در خارج و یا داخل زندان خواهد داشت و زندانی در آن زمان به کنفدراسیون اطمینان خواهد داد که او هر گونه فعالیت اتحادیه ای را کنار گذاشته و دیگر خود را فعال اتحادیه کارگری نمی داند. این بخشهای اخیر بویژه، در حدی که آنها توصیف کرده اند سایه تهدید آمیزی مبنی بر انسجام روانی و فیزیکی فعلی منصور اسانلو و منشاء نگرانی های بیش از حد این کنفدراسیون و فدراسیون بین المللی کارگران حمل و نقل است.

به هر مناسبتی کنفدراسیون به روشنی اعلام کرده است که نمی تواند رفتارش را در این مورد بسیار مهم بر عوامل مشخص نشده تعیین کند و اینکه اگر دولت عوامل دیگری علیه اسانلو بغیر از تعهد او به فعالیت اتحادیه کارگری و مشارکتش در ان و فعالیتهای رهبری بحق اتحادیه کارگری دارد باید زندانی را به صحن علنی دادگاه بیاورد، رسما او را محاکمه کند و در عین حال اجازه دسترسی نامحدود به وکیل مدافع را به او بدهد. با حداکثر شناختی که کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های آزاد کارگری و فدراسیون بین المللی کارگران حمل و نقل دارند تا لحظه نگارش این متن این اتفاق نیفتاده است.

ملاقات وکلای اسانلویا موکل

در حقیقت اولین ملاقات بین آقای اسانلو و وکلای او طبق اطلاعات ما همین اواخر صورت گرفت در سوم تیرماه ۱۳۸۵ (حدود ۲۴ ژوئن ۲۰۰۶). در این تاریخ طبق خبر خبرگزاری رسمی دولتی دانشجویان ایرانی (ایسنا) وکلای او آقایان یوسف مولایی و خورشید با اسانلو در اوین دیدار کردند. آنها مکررا نگرانشان را از سلامتی ایشان بویژه وضعیت چشمهایش ابراز داشتند. آنها همچنین چندین بار تاکید کردند که تقاضای انتقال پرونده ایشان را از اوین به دادگاه انقلاب داشتند اما تاکنون ناموفق بوده اند. طبق استنباط شاکی، این تقاضا با تمایل وکیل مدافع بوجود آمده است تا مورد قانونی ایشان از نظارت وزارت اطلاعات (امنیتی یا جاسوسی) به سیستم قضایی منتقل شود.

از نظر وخامت رویدادهایی که در بالا تشریح شد و تداوم بازداشت رهبر اتحادیه، منصوراسانلو، کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های آزاد کارگری و فدراسیون بین المللی کارگران حمل و نقل تقاضا دارند که جناب عالی این شکایت را در کمیته آزادی انجمنها بعنوان یک شکایت اصلی علیه دولت جمهوری اسلامی ایران مورد رسیدگی قرار دهید.

ارادتمند

گای رایدر

دبیر کل کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های آزاد کارگری

دیوید کاکرافت

دبیر کل فدراسیون بین المللی کارگران حمل و نقل